

بررسی رابطه بین مدیریت زمان و فرسودگی شغلی کارکنان شهرداری‌های استان کردستان

حسین سلیمیان^۱، عباس ملک حسینی^۲، فواد کریمی^۳

^۱ هیئت‌علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد ملایر

^۲ هیئت‌علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد ملایر

^۳ کارشناسی ارشد مدیریت بازرگانی-مالی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد ملایر

چکیده

تحقیق حاضر به بررسی تأثیر رابطه بین فرسودگی شغلی و مهارت‌های مدیریت زمان در شهرداری‌های استان کردستان می‌پردازد. یکی از مسائل عمده‌ای که همه سازمان‌ها و از جمله سازمان‌های آموزشی با آن روبرو هستند و می‌تواند کارایی کارکنان و در نتیجه بهره‌وری سازمانی را تحت تأثیر قرار دهد موضوع فرسودگی شغلی است. فرسودگی شغلی در حقیقت نوعی فرسودگی روانی است که با فشارهای روانی یا استرس‌های مربوط به شغل همراه است و در بین انواع مشاغل مشاهده می‌شود (ملک پور، ۱۳۷۶). برخی از محققان فرسودگی شغلی را از عمده‌ترین پیامدهای اجتناب‌ناپذیر استرس شغلی دانسته‌اند (براهنی و همکاران، ۱۳۷۹). فرسودگی شغلی را می‌توان به معنی از پا در آمدن، از رمق افتادن، بی‌حالی، سستی و رخوت دانست، به نظر می‌رسد فرسودگی شغلی نوعی پاسخ فرد به عوامل فشارزای میان فردی در محیط کار می‌باشد (ساعتچی، ۱۳۸۷) به همین دلیل هدف از انجام پژوهش حاضر تعیین رابطه بین فرسودگی شغلی و مهارت‌های مدیریت زمان در شهرداری‌های استان کردستان بوده است و از روش پرسشنامه جهت جمع‌آوری داده‌ها استفاده گردید، جامعه آماری این پژوهش کارکنان شهرداری‌های استان کردستان بوده که تعداد ۱۴۹ نفر از آنان به‌عنوان نمونه آماری انتخاب گردید. داده‌ها با برنامه SPSS 18 و LISREL 8.5 با استفاده از آزمون T تک عاملی، ضریب همبستگی پیرسون و مدل‌یابی معادلات ساختاری تجزیه و تحلیل شدند. پایایی پرسشنامه‌ها با ضریب آلفای کرونباخ محاسبه و برابر با ۰/۸۷ برای مهارت‌های مدیریت زمان و ۰/۸۴ برای فرسودگی شغلی شد. تمامی فرضیات در سطح ۰/۰۵ مورد آزمون قرار گرفته و معنادار بودند، نیز از میان از بین ابعاد برنامه-ریزی زمان‌بندی با ضریب ۰/۸۴- بیشترین میزان تأثیر معکوس بر فرسودگی شغلی داشته است.

واژه‌های کلیدی: فرسودگی شغلی، مهارت‌های مدیریت زمان، شهرداری‌ها، استان کردستان، مدل‌یابی معادلات ساختاری

مطالعات اقتصاد، مدیریت مالی و حسابداری

دوره ۷، شماره ۲، تابستان ۱۴۰۰، صفحات ۶۲-۴۵